

Горан Ч. Ранђеловић
ЖЕЛИМ

Горан Ч. Ранђеловић

ЖЕЛИМ

Copyright © Издавачка агенција Белов,

прво издање, јануар 2021.

Главни и одговорни уредник: Саша Кузмановић

Уредник издања: Саша Кузмановић

Лектура и коректура: Зоран Пенчић

Насловна страна-Уље на платну:

Станиша Ните Стојиљковић

Технички уредник (дизајн корица, прелом и припрема за
штампу): Саша Кузмановић / Немања Лукић

www.belov.in.rs

izdavackaagencijabelov@gmail.com

Горан Ч. Ранђеловић

ЖЕЛИМ

Београд, јануар 2021.

*Посвећено свим љубитељима лепе речи, породици и
пријатељима*

Ову публикацију у целини или деловима, забрањено је умножавати, прештамповати или преносити у било којој форми или било којим средством без дозволе аутора и издавача. Забрањено је њено умножавање и дистрибуција без одобрења издавача. Сва права за објављивање ове књиге задржавају аутор и издавач по одредбама закона о ауторским правима.

ЖЕЛИМ ДА ЖЕЛИМ

Желим да.... имам најбољу играчку, најскупље патике, много пријатеља, упишем школу, факултет, нађем најбољи посао, идеалног партнера, добијем потомство, будем здрав....

У различитим животним добима смењује се читав низ наших жеља, те смо непрекидно у потрази за неким идеалом.

Да ли је жеља оно што у ствари покреће човека, звезда водиља? Воља захтева одређени степен самосвесности код човека, жеља не! Заправо жеља надахњује вољу, даје јој свежину, топлину, имагинацију. Без жеља живот губи ведрину. Кад нешто јако желимо све је могуће, потребно је само да се усудимо да желимо.

Горан Ранђеловић нас кроз своју топлу „збирку жеља“ води вешто и полетно кроз различите животне периоде, почев од детињства и одрастања, па до зрелости и самоостварења као човека и родитеља, указујући нам притом на значај „светог тројства“: здравље, стваралачки рад и љубав. Аутор нам указује на корене из којих човек треба да црпи снагу и самосвест, да одигра своју улогу на позорници живота најбоље што уме, а то није нимало лако, јер су „промене свуда око нас, а и у нама самима“.

Такође, аутор указује на то да жели да остане човек, стваралац који тражи лепоту у свему, сваком дану, ситницама које се не могу купити новцем.

Зато желите, искрено и страствено, и бојите живот и снове својим омиљеним бојама, јер кад се жели граница између јаве и сна је танка.

С.К. Белов

ПРЕДГОВОР

Као дете маштао сам о далеким световима, о летећим справама и ванземаљцима, о црним рупама и временским тунелима, о вечности и границама свемира.

Дечија машта је фантастична и тако реална, да се машта преселила у снове, а снови у паралелне светове који су се једног дана измешали, испреплетали и настао је нови свет. То је свет у коме су наизглед немогуће ствари и могуће и оствариве, свет у коме су моћи попут чаробњака део свакодневице, материјализације и дематеријализације део кретања енергије, а снага добра увек надјачава зло. Матрица је божанска и непромењива и рефлектује се кроз повезаност човека и тог новог света, света маште и снаге ума, да докучи свет у коме се може све и ништа. Кад верујеш, нема препрека да ти се сва врата отворе за кретање кроз простор и време. Тај нови свет постоји и данас и тако је реалан, да човек никада није сигуран у коме свету се креће и живот одвија.

У новом свету су људи и догађаји архаични и понашања су непредвидива и без устаљених норми, па је човек принуђен да експериментише и помера границе. Нови свет носи и нова искуства која се претачу и у овоземаљски свет. Он је нека врста генералне пробе за освајање нових простора и остварење исконских жеља креативног стварања и радовања томе. Нови свет је одбацио догме и стеге које спутавају ум и стваралачке домете. Почео сам да припадам том свету. Окренуо сам се стварању здравог погледа на свет, на свет у коме се рад вреднује по мери креатора интелектуалног добра, а самокритичност проистиче из спознаје сопственог задовољства. Мислим да ће мој пример следити и други, стварајући сопствени свет, а временом ти микросветови ће се спајати и саздати живот по мери човека. Стваралачки израз сам пронашао превасходно у песничком казивању, јер поезија извориште налази дубоко у срцу детета у човеку, и безграничним просторствима испреплетаних светова.

ФРАГМЕНТИ

Пишем и дишем...

УСПОМЕНЕ

Растрчах се по мислима, од садашњег прекида тока времена, до дечијих почетних и несигурних корака... Таласа ме тако прохујали живот, па се уплими и натопи ми душу и очи. Тако видим боље и даље, па помислим, брзо стигох доде, а назад нема! Време је тако неумитно, несаломиво, трајно... а за нас, жива бића, парадоксално пролазно, незауостављиво и неповратно. Фрагменти на фотографијама и видео записима сетно нас подсећају да старимо, и живи умиремо, а да тога нисмо ни свесни. Изгледа да смо програмирани да схватамо живот као сведока и сапутника времена у коме живимо, који не ишчезава тек тако, и коме је крај имагинарно далеко, где се не стиже у међувремену, већ кад Судија одсвира у пиштаљку. Тада ћемо помислити да је то само полувреме и да имамо и времена и памети да исправимо грешке и надокнадимо пропуштено, страхом од живота спутавани, у неком новом животу.

Само напред, гледај даље, тамо далеко... стићи ћеш ти још много тога да урадиш, у мени је глас одзвањао...

Година је 1967., врелина августа јари, а зраци бљеште на рефлектујућим површинама. Проломи се глас (плач) тек продисалог бића, новог становника планете Земље. Рођен је дупли лав на благу Марију, или, показаће се, укроћени лав.

Као млађи брат, непуне две године разлике, имао сам незахвалну улогу потчињавања жељама и вољи старијег и јачег брата, или пак трпљењу ћушки, ако бих се понашао на „свој“ начин. Али то је био процес спознаје правила јачег које намеће живот, и који је, на моју срећу, кратко трајао. Однос братске љубави, заштитничког понашања и неусловљавања је

био преовлађујући. Чини ми се, типични однос сложене и несташне браће са разликом у годинама. Дечачки дани су бујали, заједно са хормонима раста и среће. Волели смо живот и радовали се новом дану. Трчали смо за лоптом, играли се трулих кобила, лопова и жандара, жмурки, фота, почела су прва заљубљивања. Насеље где смо одрастали било је препуно деце, жагор и граја стишавали су се тек у касним, вечерњим сатима. Било је то време свакојаким подвига и доказивања. Енергија је бујала у нама и није марила на који начин ће експлодирати из нас. Ништа нам није било тешко и све смо могли. За нас тих година није било препрека. Живот смо доживљавали као игру без граница. Спорт је био идеалан за каналисање те енергије, а за талентоване и одскочна даска за дружење са пожељним девојкама. Мој брат и ја смо се истицали талентом, брзином, фанатичном борбеношћу и маштом која је у колективним спортовима посебно долазила до изражаја. Некада смо се и сами чудили како нам то полази за руком, као да смо се са тим вештинама родили.

Од тада се није много тога променило у нашем односу према животу. Једино се са годинама зрелије размишља и искуства збрајају. И тело је успореније, мишићи и зглобови попуштају, тежи смо, за себе свакако, а можда и за друге. Седе нас одају, боре оцртавају траг животних прилика које су за нама. За подвлачење црте увек има времена, барем сам тако мислио.

Отац нам је био, и у нашим срцима заувек остао, узор и модел племенитог, поштеног и поштованог човека, пуног љубави према деци, јаког и неустрашивог менталног кова, строга, а праведног, прегатоца који је оставио дубоки траг у нашој свести и улио снажна уверења. Као најстарији од четворо рођене деце, у планинском венцу Чемерника, у селу

Добро Поље, црпео је животну снагу из бистрих потока, бритког планинског ваздуха, пашњака и ливада прошараних пољским цвећем, боровницама и дивљим јагодама. Окружен шумом, поглед мог будућег оца, логично, често је завршавао у плаветнилу небеског пространства. Зајахао би, несташно, први облак који је, као птица, раширених крила, клизио ка небеском хоризонту и тако све докле би поглед досезао. Мислим да је та слобода видокруга учинила да мој отац сагледава живот много једноставније, без стега и граница. Ту мисаону ширину је нетенденциозно пренео и на своју децу. На томе му хвала.

Рад и дисциплина био је мото генерације наших родитеља, а он се рефлектовао и на нашу генерацију, која у то време није осећала мирис згаришта, страхоте, патње, страдања и глад које је за собом оставио рат. Одрастали смо безбрижно, неоптерећени материјалним стањем и капиталистичким моделом који је промовисао богаћење појединаца на рачун немилосрдне експлоатације људског рада. Сви смо били окренути једни другима, солидарни и није било зависти. Поштовали су се старији, учитељи и наставници су били у то време ауторитет. Није се све гледало кроз новац. Осећали смо се сигурно и полетно. Живот је био пред нама!

На прекретници одрастања и преузимања одговорности за сопствени живот, јављале су се дилеме којим путем кренити, шта у животу радити, чиме се бавити и од чега живети. Чудио сам се вршњацима који су трасирали свој будући професионални ангажман још у младалачким данима. Они су имали визију оног шта ће бити кад одрасту. Ја то нисам могао да докучим, можда и зато што сам себе доживљавао као свестрано надареног у различитим областима људског рада, и да могу успешно да се сналазим у разним улогама. Али,

стрпљиво сам чекао да се у мени пробуди и развије страст ка нечему, што ће бити пресудно за прави избор. Заправо, испоставиће се да сам код доношења важних животних одлука хватао „последњи воз за Чачак“, што би рекао чувени Бора Ђорђевић у својој песми. И на крају крајева, у последњи час стигао сам да завршим факултет, у поодмаклим годинама да се запослим, да се оженим, да добијем дивну ћерку, да осетим родитељску љубав и брижност, да радом обезбедим егзистенцију, да postanем остварен човек, да дам пуни смисао постојању. Да осетим да сам се имао рашта и родити.

Животну сапутницу нисам лако пронашао. Заправо, на моју радост, њу ми је пронашла тетка, мајчина средња сестра, јер су у фамилији схватили да сам по том питању јако избирљив и доследан да се не женим, док не будем сигуран да је то жена мог живота. А да сам имао жена, јесам, и оваквих и онаквих, и лепих и мање лепих, и плавуша и смеђих и гаравуша. Чак сам био на ивици да се обрачим, али судбина је рекла НЕ. У тим стварима глава се много не пита, већ интуиција и срце. А кад сам коначно упознао своју будућу жену, на првом виђењу, све је било природно и спонтано. У опуштеном разговору, у ресторану Траг, изгубио сам појам о времену и могао сам сатима да гледем у њене кестенасте очи, и разоружавајући осмех, а причи није било краја. Што сам више уносио себе у причу, схватао сам да делимо исте вредности, да се разумемо и допуњујемо. Знао сам да сам био на добром трагу, трагу који ће трасирати дуг и срећан животни пут, пут у једном смеру.

Кроз живот човек схвати да су три ствари у животу најважније: здравље, стваралачки рад и љубав. Каква једноставна универзална формула за срећан живот, тројство које у симбиози испуњава све човекове потребе и даје му пуни

смисао живљења. Препорука је да се ова животна храна конзумира умерено у комбинацији са природним додацима, без адитива, а то су: музика која ти прија, рекреација, креативност, самоспознаја, воља, вера у себе, дружење, путовања, машта, поезија, и наравно "Чкаљин кекс". Сав тај комплет, пакет, есенција бића мог и твог, свима је доступна. На теби је да посегнеш за њом, да је загризеш и сажваћеш. Зубе имаш, главу имаш, остаје ти само да те из ње покрене памет. Изгледа тако једноставно, а из искуства знамо да може да буде јако компликовано и недостижно. Шта то спутава нашу срећу? Какви су то ђаволчићи који иза углова вире и све чине да нас драже, искушавају и на криви пут нагон? Зашто смо тада слаби, похотљиви, завидни и неразумни. Зашто се поводимо за оним што је туђе, па се трудимо да будемо све само не оно шта смо, ко смо у дубини свог бића, јединствени, самосвесни и непоновљиви? Тада урушавамо себе, свој понос и губимо слободу сопственог избора, постајемо отуђеници свога ЈА и несрећни. А да ли мора тако? НЕ! Може и путем тројства. У име Оца и Сина и Светога духа. Амин.

Човек је врло опрезан и прилагодљив када није свој на своме и када гази по непознатом терену. Онда се користи интуицијом и осећа набој у ваздуху, треперење енергије која га наводи да своје понашање, одобравање или негодовање усклађује према околностима које га окружују и према саговорнику и његовом ставу и држању. Како би се рекло, несигуран човек испипава терен и кад осети да је клизаво, хвата се за најближег поред себе који одаје самоувереност, сигурност, а из разлога да не склизне. То је и схватљиво, јер човек тежи извеснијем и сигурнијем путу, без nelaгоде и страха. Управо да човек не би долазио у ситуације склизнућа, посрнућа и nelaгоде, треба да ради на себи, на јачању свога

става и поуздања по разним животним питањима с којима се сусрећемо или ћемо се пре или касније сусрести. Човек треба да гради свест која филтрира перцепцију стварности, јасно раздваја добро од зла, смисао од несмисла, суштину од талога небитнога који нас укопава. Ту самосвест човек црпи из дубине свога кода, сопствених и туђих искустава, из васпитања и образовања. Човек треба да тежи цивилизацијским вредностима, Божанској чистоти, људскости од које се многи постиде и промене из корена себе, искупе грехе и просветле се. За добробит људске заједнице, такви светионици трасирају пут човечанству које има будућност, које иде у корак са временом.

Пишем и дишем...

ЗРЕЛОСТ

Јесен је, зрела и пожутела, са полеглим лишћем и ветром који доноси мирис долазеће зиме и студени. Црни гавран, дубоким и продорним гласом гракће и пара спокојну тишину. А онда, нагло подиже крила и прелеће преко кровова обавијених беличастим димом. Шум развијених крила ишчежава са тамном крилатом приликом у измаглици која ковитла.

Зрела јесен, треће годишње доба, јако личи на људе у позним годинама. Они су давно досегли зенит постојања и стварања, успињали се од подножја планине која се животом назива, све до врхова својих хтења и могућности, па су се једни лагано, а други стрмоглаво сјурили с оне друге стране, где светлост на крају згасне и сваки глас у дубок сан утихне. Мускетари живота, сада ветерани са сабљама у корицама, окрећу се коренима одакле су потекли, огњишту, пламицима утихле ватре, чија светлост гасне у зеницама, под седим већама. Доба које тежи смирају, кости које траже топлину и ослонац. Они су дочекали те дане и знају да су ту, поред нас, али већим делом су одсутни и мисли им траже оне којих више нема, који су пре њих отишли и не враћају се. Жар у огњишту живота стишава и поглед ка звезданим просторствима скреће... душа се за полет спрема.

Живот је тако реална представа, у којој улога сваког појединца, глумца натуршчика, траје колико и сам голи живот. Глумче, Ти, коме ти је додељена улога, неке главна, а већини споредна, потруди се да задобијеш симпатије изабране публике. Она те помно посматра и критички сагледава да ли си сазрео као глумац. Унеси више поетике и дух времена, понос људског рода. Ради на томе да оставиш траг у

свом кратком глумачком опусу, да не би био непримећен, заборављен и на крају изопштен. Представа у којој учествујеш, трајаће толико дуго колико се сви глумци потруде да дају свој максимум, да задовоље изабрану публику, која је уједно и једини Судија саме сврхе њеног постојања и трајања. Да ли икоја представа, за век и векова, дочекаше да се завеса спусти, да аплауза мук заглуши човека и мрак прекрије сцену, а да рефлексије сјај више публика не дочека. Сцена и мрак није природно стање људске мисли и постојања. Као ни мук. Глас и покрет јесу. Само лоша представа престаће да постоји, друге ће се поново рађати и живети. У души, срцу и мислима протагониста, у нама самима и изабраној публици.

На раскршћу овоземаљског и небеског, усправно стоји човек, са вечитим питањима постанка, опстанка, смисла постојања и сопствене улоге у овоземаљским оквирима, и шире, у космичким размерама. Докле заправо досеже људска мисао и памет. Куда то иде цивилизација? Корак по корак, посматрајући историјске трагове које су ти кораци оставили за собом, човек се осврће уназад и то му је показатељ да се заправо креће, мења, и да је промена трајно везана за његову судбину. Да ли су то мали или велики кораци, можемо да судимо из више перспектива, а најопипљивија је један људски живот, који, за време свог битисања, има активно учешће у том процесу. Да ли је један људски век довољан да се назру обриси промена које прате цивилизацију и њен пут? Све има почетак и крај. Будућност у преносном смислу почетка и краја припада крају, па је међустаница, која је наша неминовна одредница, мислим се, боља за силазак него крајња станица. Јер тамо, на крају, не можеш ни напред ни натраг, све ће стати и бићеш заробљен у сопственој мисли о постојању. Мада, (задршка се јавља у тренутку преиспитивања) иза краја оби-

чно следи нови почетак. Да ли та тврдња важи и у космичким
размерама? Зашто не би! Па, сви смо ми део космоса.

ПОДСТАНАР

Да ли понекад имате осећај да ходате по мосту,
који нема сталан распон, већ експандира без заштитних
ограда, чистог погледа, готово у облацима, од почетка кога
се и не сећате, до обале која се не назире, ка којој неуморно
корачате и посматрате пределе, појаве и људе?
Људе, који промичу за вама у бојама интензивнијим и од
самог живота и пресецају реке, које теку попречно на путању
вашег кретања ка неким далеким обалама, до којих мостови
не досежу.

Да ли се запитате откуд ви на мосту
Док вас обасјава Сунце вашег и туђега неба
Месечев одраз у звезданим ноћима
Док вас шибају ветрови и студен устреса
А ви не стајете, у сталном покрету, идете даље
Свесни да повратка нема, јер вас чека друга обала
Непозната, мистериозна и примамљива
Обала смираја и коначна дестинација.

Када покуцаш на моја врата
Готово нечујно, скривена у сенци нераспознавања
Без жеље и намере да вређаш
Аларм се у мени буди и окупи брва напињу
Екстензија их ломи
Резе се увлаче и врата су одшкринута
Пуштам те не својом вољом
Да ми будеш подстанар са пуним станарским правом.

Не прихватам те, јер нема те обмане да ме разувери
Да одузимаш ми снагу и полет
И ход ми је због тебе спорији, а корак све краћи.
Лоше утичеш на мене сада, заблуде ради,
Али то ће кратко трајати, ипак ћу те кад тад прихватити.

Ти си ме чекала, стрпљиво и спокојно,
Јер си добро знала да мост који прелазим води ка теби
Да ће нам се путеви неминовно укрстити.

Схватио сам да не треба да очајавам
Да ствари тако у поретку стоје
Промена човека зрелијим чини да прихвати живот
Као зрење до сласног плода кога треба појести док је
најслађе
Не чекајући да презри и иструли.

Старости, о старости придружи ми се!